

B R A N D O N

S A N D E R S O N

M E T A L U L

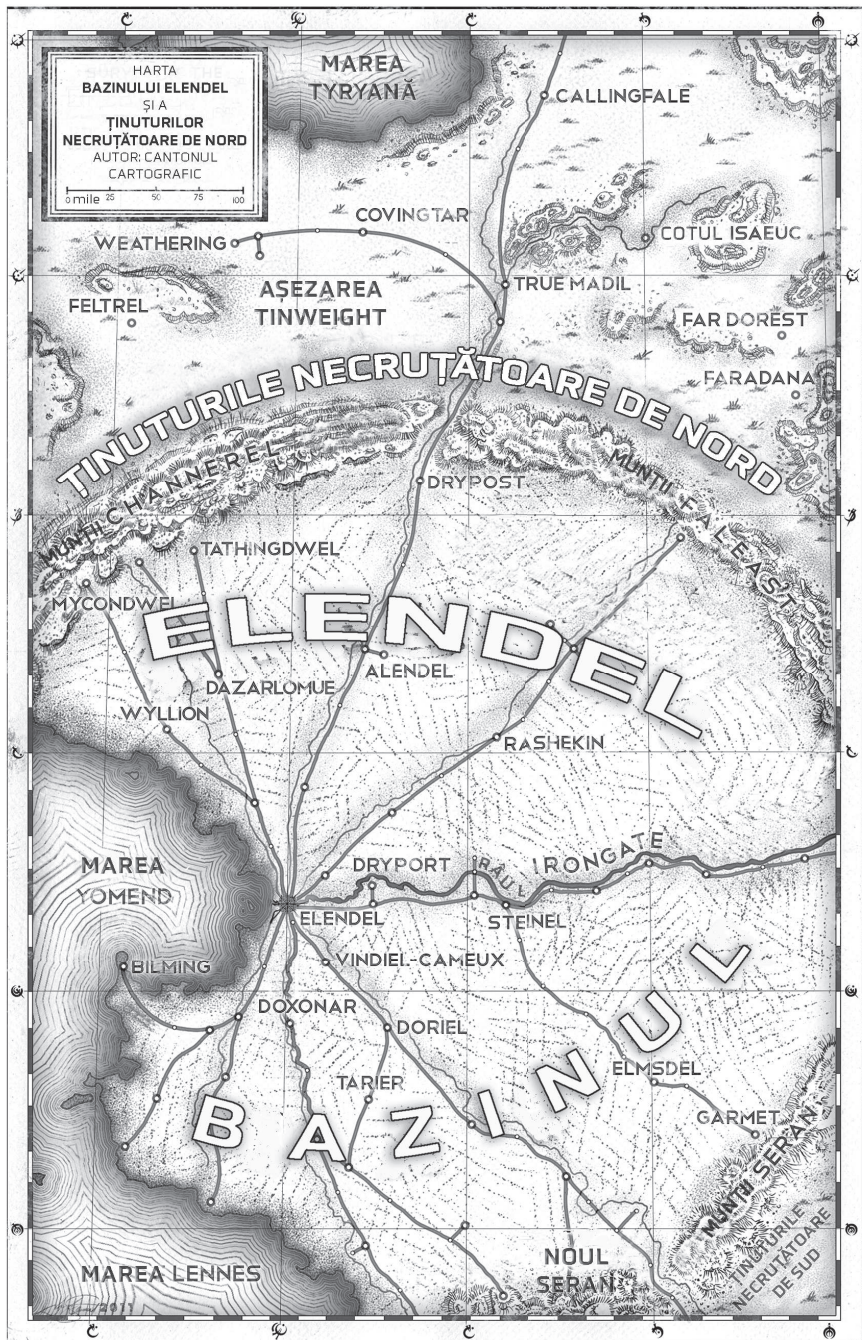
P I E R D U T

Volumul al șaptelea al seriei
Născuți din ceață

F A N T A S Y

TRADUCERE
DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE **ALEXANDRU SZOLLO**

TREI

HARTA
BAZINULUI ELENDEL
ȘI A
ȚINUTURILOR
NECRUȚĂTOARE DE NORD
AUTOR: CANTONUL
CARTOGRAFIC

0 mile 25 50 75 100

TINUTURILE NECRUȚĂTOARE DE NORD

ELENDEL

BAZINUL

TINUTURILE
NECRUȚĂTOARE
DE SUD

ORAȘUL
ELENDEL
ȘI ÎMPREJURIMILE

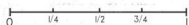
CONFORM
PROPECȚIUNILOR CORECTE
EFECTUATE ÎN ANUL 341
AUTOR: CANTONUL CARTOGRAFIC

GOLFUL HAMMONDAR

LEGENDĂ

	Drumuri		Cale ferată
	Cale ferată subterană		Gară
	Docuri		Locuințe
	Parcuri		Ferme agricole

1 milă

Harta este împărțită în mile pătrate.

Octantul 7

Docuri

Octantul 6

Breakouts

Octantul 5-6

Octantul 7-8

Octantul 1

x Madison Ways

x Universitatea

x Conacul Tecliei

x Camera de procedura

Piata Lestib

x Locuinta Guvernatorului

Promenada Hammond

x Câmpul Renasterii

RÂUL IRONGATE

Octantul 2

Longard x

x Pinten Beat

Turul Ahlstrom x

x Cartierul Bournton

x Casa lui Ranette

Conacul lui Ladrian

Promenada Tynduil

Satul

x Sectia de Politie din Octantul 4

Turul ZoBell

Octantul 3

Turul Tecliei x

x Clădirea Ironspine

Conacul Zomen x

Octantul 5

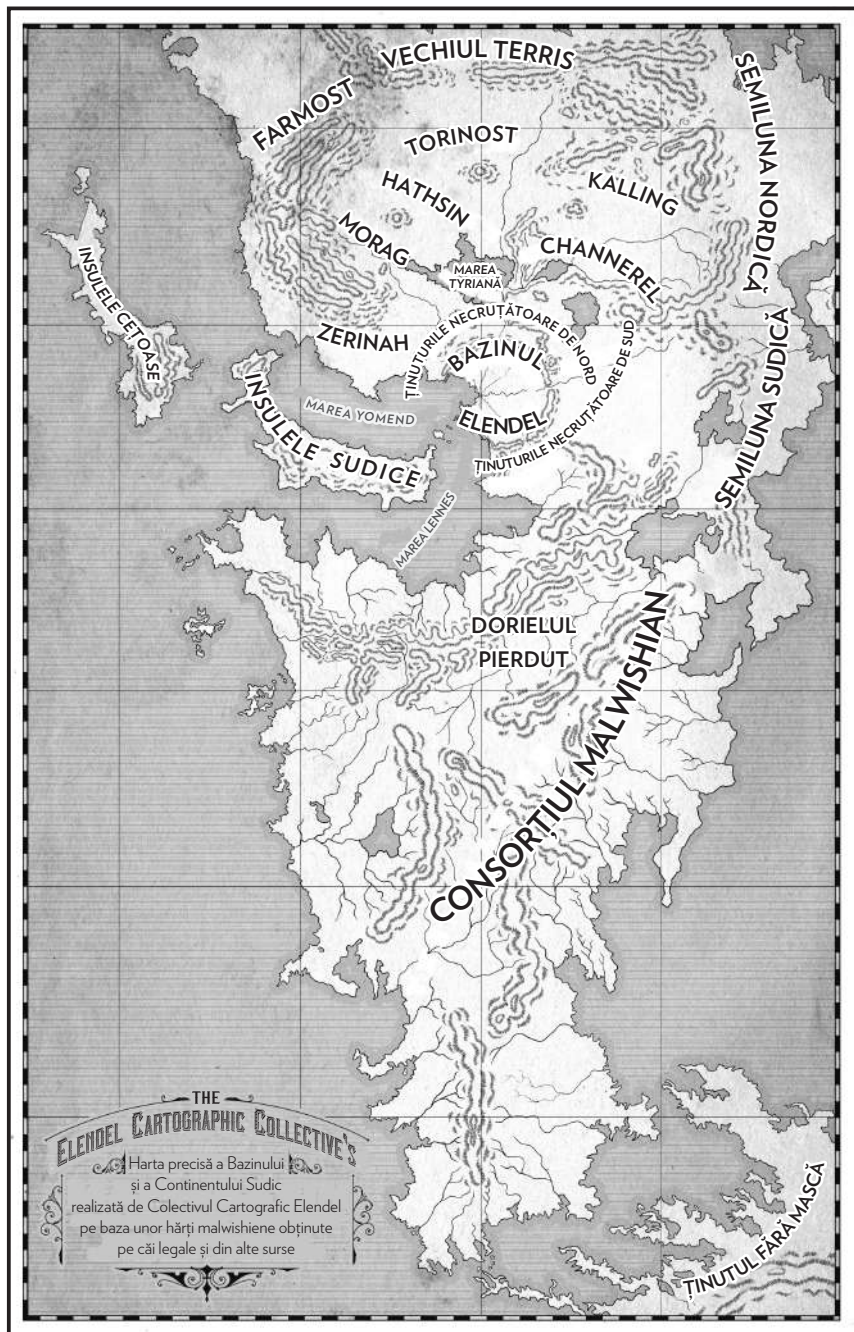
Conacul Cett x

x Promenada Demoux

Octantul 4

Le-ar fi să mă mut eu aici și gata, dacă tot ești atât de doritor să-ți aduc mereu chestii scadriene!

- Nazh

PROLOG

Wayne auzise de paturi. Alți copii din Așezarea Tinweight le aveau. Un pat i-ar fi surâs mult mai mult decât o rogojină întinsă pe podea — mai ales una pe care trebuia s-o-mpartă cu maică-sa în nopțile reci, când nu mai aveau cărbune.

În plus, sub paturi mai erau și monștri.

Mda, auzise el niște povești cu nălucile-de-ceață. Se ascundeau pe sub paturi și furau chipurile oamenilor cunoscuți. Ceea ce făcea ca paturile să fie moi și pufoase deasupra, având dedesubt pe cineva cu care să poți vorbi. Părea un paradis, dar-ar rugina...

Alți copii se temeau de nălucile-de-ceață, dar Wayne se gândea că nu știa să negocieze cum trebuie. El s-ar fi putut împrieteni cu cineva care trăia sub pat. Trebuia doar să-i oferi ceea ce-și dorea — de pildă, pe altcineva pe care să-l mănânce.

Oricum, el nu avea pat. Nici scaune ca lumea. Aveau o masă meșterită de unchiul Gregr. Înainte să fie strivit într-o alunecare de teren și făcut terci de o grămadă de pietre, o masă de carne ce nu mai putea lovi pe nimeni. Wayne izbea uneori masa cu piciorul, în caz că spiritul lui Gregr îl privea, căci ținuse la masa aia.

Cel mai bun obiect pe care-l avea Wayne era un taburet, așa că stătea pe el și juca cărți — împărțea un rând și ascundea cărțile în mânecă — în timp ce aștepta. Se tot frământa în momentul acela al zilei. În fiecare seară se temea că ea nu avea să se mai întoarcă acasă. Nu că nu l-ar fi iubit. Mama era o explozie de flori suave de primăvară într-o lume ce duhnea a hazna. Dar pentru că într-o zi tata nu s-a mai întors acasă. Iar într-o altă zi

unchiul Gregr — și Wayne a izbit cu piciorul în masă — nu s-a mai întors nici el acasă. Așa că mămica...

Nu te gândi la asta, și-a spus Wayne, amestecând din nou cărțile și împrăștiindu-le pe masă și pe podea. Și nu te uita. Până nu vezi lumina.

Simțea mina afară; nimeni nu voia să trăiască pe-acolo, așa că Wayne și mama lui au făcut-o.

S-a gândit la altceva, înadins. La mormanul de rufe de lângă perete, pe care-l terminase mai devreme de spălat. Înainte asta fusese ocupația mamei, dar nu era plătită destul. Acum o făcea el, în timp ce ea împingea vagoanele în mină.

Pe Wayne nu-l deranja munca. Avea prilejul să încerce tot felul de haine — indiferent că erau de la bătrâne sau tinere — și să se dea drept femeie. Mama îl prinsese de câteva ori și se supăraseră foc. Încă era derutat de exasperarea ei. De ce să *nu* le probeze? Doar de-aia erau haine. Nu era nimic ciudat.

În afară de asta, uneori lumea lăsa tot felul de lucruri prin buzunare. Cum ar fi un pachet de cărți de joc.

S-a zăpăcit iar la amestecat cărțile și, în timp ce le strângea, *nu* se uita pe fereastră, deși simțea mina. Artera aia căscată, ca o gaură în gâtul cuiva, roșie pe dinăuntru, din care țâșnea o lumină ca sângele ori ca focul. Mama lui trebuia să meargă să sape în măruntaiele fiarei, scotocind după metale, apoi să scape de furia acesteia. Nu puteai să ai noroc la nesfârșit.

Pe urmă a zărit-o. Lumina. Ușurat, a aruncat o privire pe fereastră și a văzut pe cineva venind pe cărare, luminându-și calea cu un felinar. Wayne s-a repezit să ascundă cărțile sub rogojină, apoi s-a întins deasupra, prefăcându-se că doarme când s-a deschis ușa. Desigur că ea văzuse lumina stingându-se, dar apreciasse efortul lui de a se preface.

Ea s-a așezat pe taburet, iar Wayne a întredeschis un ochi. Mama era îmbrăcată în pantaloni și o cămașă cu nasturi, avea părul prins în vârful capului, iar fața și hainele îi erau murdare. Stătea și, cu privirea ațintită asupra flăcării felinarului, o

urmărea cum pâlpâie și dansează, și părea încă mai trasă la față decât înainte. De parcă-i scobeia cineva obrajii cu târnăcopul.

Mina aceea o roade pe dinăuntru, a gândit el. N-a înghițit-o de vie, ca pe tata, dar o roade.

Mama a clipit, apoi și-a mutat privirea. La o carte de joc pe care o lăsase pe masă. Ei, fir-ar să fie!

A luat-o, apoi s-a uitat fix la el. Nu se mai prefăcea că doarme. Ar fi aruncat cu apă pe el.

— Wayne, l-a întrebat ea, de unde ai luat tu cărțile astea?

— Nu mai țin minte...

— Wayne...

— Le-am găsit, a zis el.

Ea a întins mâna, iar el a scos pachetul fără tragere de inimă și i l-a dat. Ea a băgat în pachet cartea pe care o găsisese. La naiba... Avea să piardă o zi întreagă căutându-l prin Tinweight pe cel care le „pierduse“. Măcar n-avea să mai facă nopți albe din pricina lui.

— Tark Vestingdow, a bombănit Wayne. Erau într-un buzunar de la salopetă.

— Mulțumesc, a zis ea încet.

— Mamă, e *musai* să învăț să joc cărți. Așa o să am o viață ca lumea și-o să am grijă de noi.

— Viață ca lumea? a întrebat ea. Din jocuri de cărți?

— Nu-ți face griji, a răspuns el repede. O să trișez. N-ai din ce să trăiești dacă nu câștigi, știi ce zic?

Ea a oftat, frecându-și tâmplele.

Wayne a aruncat o privire spre cărțile din pachet.

— Tark, a spus el. E terrisian. Cum era și tata.

— Da.

— Terrisienii fac mereu ce li se spune. Deci eu ce am?

— N-ai nimic, puiule, a zis ea. Pur și simplu n-ai un părinte bun care să te îndrume.

— Mamă, a spus el, ridicându-se repede de pe rogojină ca să o ia de braț. Nu vorbi așa. Ești o mamă *grozavă*.

Ea l-a strâns la piept, însă el i-a simțit încordarea.

— Wayne, tu i-ai luat briceagul lui Demmy? l-a întrebat.

— A zis ceva? Lovi-l-ar rugina de lepădătură!

— Wayne! Nu înjura în halul ăsta!

— Lovi-l-ar rugina de lepădătură! a repetat el, dar cu accent de feroviar.

El a zâmbit larg și nevinovat, iar ea l-a răsplătit cu un surâs pe care nu-l putea ascunde. Vocile caraghioase o înveseleau mereu. Tata se pricepuse la așa ceva, dar Wayne era mai bun. Mai ales de când tata se prăpădise și nu le mai putea face.

Apoi i-a pierit zâmbetul.

— N-ai voie să iei ce nu-ți aparține, Wayne. Doar hoții fac asta.

— Nu vreau să fiu hoț, a zis Wayne încetșor, punând briceagul pe masă, alături de pachetul de cărți. Vreau să fiu băiat cuminte. Doar că... se mai întâmplă.

Ea l-a strâns și mai tare la piept.

— Tu ești băiat cuminte. *Întotdeauna* ai fost băiat cuminte. Când a zis așa ceva, el a crezut-o.

— Vrei să-ți spun o poveste, puiule?

— Sunt prea mare pentru povești, a mințit el, dorindu-și cu disperare să-i spună una. Am *unsprezece* ani! Încă un an și pot să beau la crășmă.

— Poftim? Cine ți-a spus una ca asta?

— Dug.

— Dug are *nouă* ani!

— Dug le știe pe toate!

— *Dug* are *nouă* ani!

— Vrei să zici că va trebui să cumpăr eu trăscau pentru el la anul, pentru că el n-o să poată?

A privit-o în ochi, apoi a început să chicotească.

A ajutat-o să pregătească cina — terci de ovăz rece cu niște fasole. Măcar nu e *doar* fasole. Apoi s-a cuibărit în așternuturi pe rogojină, prefăcându-se că era din nou copilaș, ca să asculte

povestea. Nu era greu să se prefacă. La urma urmelor, avea hainele.

— Povestea asta, i-a spus mama, e a lui Barm Zurbagiul, Banditul Nespălat.

— Oooo... a făcut Wayne. Una *nouă*?

Mama s-a aplecat înainte, ațintindu-l cu lingura în timp ce vorbea.

— Era cel mai rău dintre toți, Wayne. Cel mai rău, mai afurisit și mai *împuțit* bandit. Nu făcea baie niciodată.

— Că-i prea multă muncă să te murdărești așa cum trebuie?

— Nu, deoarece... Stai puțin, e *muncă* să te murdărești?

— Trebuie să te tăvălești prin mizerie, înțelegi?

— Păi, de ce, pentru numele lui Armonie, ai face așa ceva?

— Ca să gândești ca pământul, a răspuns Wayne.

— Ca să... a început ea zâmbind. Vai, Wayne, că scump mai ești!

— Mulțumesc, a spus el. De ce nu mi-ai zis de Barm Zurbagiul asta până acum? Dacă e atât de rău, nu trebuia să fie primul despre care să-mi spui povești?

— Erai prea mic, a răspuns ea lăsându-se pe spate. Și povestea prea înspăimântătoare.

Oooo... Avea să fie o poveste *pe cinste*. Wayne a început să topăie.

— Cine l-a prins? Vreun om al legii?

— Allomantul Jak.

— Țăla? a bombănit Wayne.

— Parcă-ți plăcea de el.

Păi, tuturor copiilor le plăcea de el. Jak era nou și interesant și rezolvase tot felul de cazuri grele în anul ăla. Cel puțin așa zice Dug.

— Dar Jak îi aduce mereu la secție pe cei răi, s-a plâns Wayne. Nu împușcă niciunul.

— Nu și de data asta, a spus mama, amestecând cu lingura în terciul ei de ovăz. Știa că Barm Zurbagiul era cel mai

afurisit. Criminal sadea. Iar ciracii lui Barm — Gud Ucigașul și Joe Rătăcitul — erau de zece ori mai răi decât toți bandiții care cutreieraseră Ținuturile Necruțătoare.

— De zece ori? a întrebat Wayne.

— Da.

— E mult! Aproape dublu!

Mama s-a încruntat o clipă, după care s-a aplecat din nou în față.

— Aștia furau din salarii. Nu luau doar de la umflații din Elendel, ci și din banii omului de rând.

— Lepădături! a zis Wayne.

— Wayne!

— Bine! Atunci niște rahați ordinari!

Ea a șovăit din nou.

— Tu... știi ce înseamnă cuvântul „lepădătură“?

— E un rahat, dintr-ăla care îți vine tare, dar îl ții prea mult în tine.

— Și știi asta de la...

— Dug mi-a zis.

— Firește că ți-a zis! Păi, Jak nu suferea să vadă cum sunt furați oamenii de rând din Ținuturile Necruțătoare. Una e să fii bandit, dar toată lumea știe că furi banii care merg spre oraș.

— Din păcate, Barm Zurbagiul asta cunoștea bine împrejurimile. Și a pornit la drum călare spre părțile cele mai primejdioase din Ținuturile Necruțătoare — și și-a lăsat un cirac de pază în fiecare loc important din drumul său. Din fericire, Jak era cel mai curajos bărbat. Și cel mai puternic.

— Dacă era cel mai curajos și cel mai puternic, de ce s-a făcut om al legii? Putea să se facă bandit și nu-l oprea nimeni!

— Ce-i mai greu, puiule? Să faci bine sau să faci rău?

— Să faci bine.

— Și-atunci cine ajunge mai puternic? Ța care face ce-i mai ușor ori Ța care face ce-i mai greu?

Hm. A încuviințat din cap. Da. Da, înțelegea.

Ea și-a apropiat felinarul de față și l-a aprins în timp ce vorbea.

— Prima încercare a lui Jak a fost râul Omul, întinderea nesfârșită de apă ce marca hotarul cu ceea ce fuseseră cândva pământurile koloșilor. Apele se mișcau cu rapiditatea unui tren; era cel mai iute râu din întreaga lume — și era plin de stânci. Acolo se instalase Gud Ucigașul, dincolo de râu, să-i urmărească pe oamenii legii. Avea ochi foarte ageri și o mână atât de iscusită, că-mpușca de la trei sute de pași păsărica așezată pe un om.

— Și de ce să faci una ca asta? a întrebat Wayne. Mai bine-l împușcă în păsărică. Cred că doare rău!

— Nu-i păsărică de-aia, puiule, a spus mama.

— Și ce-a făcut Jak? a întrebat Wayne. S-a furișat? Nu-i stă-n fire unui om al legii să umble pe furiș. Nu cred c-a făcut așa ceva. Pun rămășag că nu s-a furișat.

— Păi... a început mama.

Wayne și-a apucat strâns pătura, așteptând.

— Jak era un trăgător *mai bun*, a șoptit ea. Când Gud Ucigașul l-a luat în cătarea puștii, Jak a tras primul — chiar dincolo de râu.

— De ce a murit Gud? a șoptit Wayne.

— De glonț, puiule.

— Împușcat în ochi?

— Cred că da.

— Și în timp ce Gud s-a pregătit să tragă, Jak a făcut la fel — dar Jak a tras primul, lovindu-l pe Gud *drept* în ochi! Așa-i, mamă?

— Da!

— Și i-a explodat căpățâna, a spus Wayne, ca un fruct — din ăla crocant, cu coaja *tare* și cu multă zeamă înăuntru. Așa-i că așa a fost?

— Absolut.

— Să fiu al naibii, mamă! a zis Wayne. E de groază povestea asta! Ești sigură că-i bine să mi-o spui?

- Vrei să mă opresc?
- Pe naiba! Cum a trecut Jak apa?
- A zburat, a zis mama.
- De îndată ce și-a terminat terciul, a lăsat castronul deoparte, schițând apoi un gest teatral cu ambele mâini.
- Cu puterile lui allomantice. Jak poate să zboare, să vorbească cu păsările și să mănânce pietre.
- Uau! Să mănânce *pietre*?
- Da! Și așa a zburat dincolo de râul ăla. Dar următoarea încercare a fost și mai cumplită. Canionul Morții.
- Oooo... a făcut Wayne. Pun rămășag că e frumos locul ăla.
- De ce spui asta?
- Pentru că nimeni nu se duce să vadă un loc numit „Canionul Morții“ dacă nu-i frumos. Dar s-a dus cineva, căci știm cum îi zice. Deci probabil că e frumos.
- Minunat, a spus mama. Un canion săpat prin mijlocul unei grămezi de stânci sfărâmate — vârfurile sparte, zici c-au fost pictate, așa culori au. Dar locul era la fel de primejdios pe cât era de frumos.
- Mda, a spus Wayne. Îmi închipui.
- Jak nu putea zbura, deoarece al doilea dintre bandiți era ascuns în canion. Joe Rătăcitul. Țsta era pistolar neîntrecut, plus că putea să zboare, să se preschimbe-n dragon și să mănânce pietre. Dacă Jak ar fi încercat să se furișeze pe lângă el, Joe l-ar fi împușcat pe la spate.
- E cel mai deștept mod de a împușca pe cineva, a spus Wayne. Că în felul ăsta nu te poate împușca și el!
- Adevărat, a spus mama. Iar Jak nu a lăsat să se întâmple așa ceva. Trebuia să intre în canion — da' *colcăia* de șerpi!
- Drăcia naibii!
- Wayne...
- Ei, atunci drăcie și-atât! Câți șerpi erau?
- Un milion de șerpi!

— Drăcia naibii!

— Dar Jak era isteț, a spus mama. Căci i-a dat prin cap să aducă niște mâncare pentru șerpi.

— Un milion de bucăți de mâncare pentru șerpi?

— Nu, doar una, a zis ea. Dar i-a făcut pe șerpii ăia să se încaiere pentru ea, așa încât s-au omorât între ei. Și ăla care-a mai rămas era cel mai tare, firește.

— Firește.

— Și Jak l-a convins să-l muște pe Joe Rătăcitul.

— Și în felul ăsta Joe s-a făcut vânăt! a spus Wayne. Și a-nceput să-i curgă sânge din urechi! Și oasele i s-au topit, iar zeama aia de oase topite i-a ieșit pe nas! Și s-a prăbușit într-o grămadă de piele fleșcăită, șuierând și bolborosind, căci dinții i se topeau!

— Întocmai!

— La naiba, mamă! *Strașnice* povești mai spui!

— Stai, că devine și mai bună, a spus ea încet, aplecându-se peste taburet, cu felinarul luminând slab. Căci la final e o surpriză.

— Ce surpriză?

— Când a intrat în canion — care duhnea a șerpi morți și oase topite —, Jak a dat de ultima încercare: Podișul Singuratic. Un platou uriaș în mijlocul unei câmpii întinse.

— Nu-i mare încercare, a spus Wayne. Putea să zboare până-n vârful.

— Păi, a încercat, a șoptit ea. Dar platoul *era* Barm Zurbagiul.

— *CE?*

— Cum ai auzit, a zis mama. Barm se alăturase koloșilor — ăia de se preschimbau în monștri mari, nu din ăia obișnuiți, cum e bătrâna doamnă Nock. Și ăia i-au arătat cum să se preschimbe într-un monstru din ăla cât toate zilele. Și când a încercat Jak să aterizeze pe platou, chestia aia l-a înghițit cu totul.

Wayne a rămas cu gura căscată.

— Și după aceea, a zis el, l-a strivit cu dinții, zdrobindu-i oasele ca pe...

— Nu, a spus mama. A încercat să-l înghițită. Dar Jak nu era doar isteț și un trăgător iscusit. Mai era ceva.

— Ce mai era?

— O pacoste dată naibii!

— Mamă! Asta-i înjurătură!

— În povești nu se pune, a zis mama. Fii atent ce-ți spun, Jak era dat naibii. Făcea mereu bine în stânga și-n dreapta. Ajuta oameni. Dar le făcea zile fripte celor răi. Punea întrebări. Știa exact cum să-i strice ploile unui bandit. Așa că, în timp ce era înghițit, Jak și-a întins brațele și picioarele, după care s-a făcut *ghem* în gâtul lui Barm Zurbagiul, așa încât monstrul să nu mai poată respira. Dihăniile de felul ăsta au nevoie de mult aer, să știi. Și așa Allomantul Jak l-a *sufocat* pe Barm din interior. Apoi, când monstrul a căzut la pământ fără suflare, Jak a săltat vioi și a ieșit pășind pe limba lui, de parc-ar fi fost un covoraș fițos, dintr-alea de se pun pentru oamenii bogați la coborârea din trăsură.

— *Uau*, mamă, ce poveste frumoasă!

Ea a zâmbit.

— Mamă, a spus el, povestea asta-i... despre mină?

— Păi, cred că toți trebuie să intrăm uneori în gura fiarei. Deci... se prea poate.

— Atunci înseamnă că tu ești un fel de om al legii.

— Oricine poate fi, a zis ea, suflând în felinar.

— Chiar și eu?

— Mai ales tu, a spus mama, sărutându-l pe frunte. Ești orice vrei să fii, Wayne. Ești vântul. Ești stelele. Ești toate cele fără de sfârșit.

Era o poezie care-i plăcea ei. Și lui îi plăcea. Pentru că atunci când ea o spunea, el o *credea*. Cum să n-o fi crezut? Mama nu mințea. Așa că s-a cuibărit mai bine în așternut, lăsându-se

purtat pe aripile somnului. Multe rele erau pe lume, dar erau și câteva lucruri bune. Și câtă vreme ea se afla în preajmă, poveștile aveau o semnificație. Erau adevărate.

Până a doua zi, când în mină s-a mai produs o surprare. În seara aceea, mama lui nu s-a mai întors acasă.